

BRINEŠ SE I UZNEMIRUJEŠ ZA MNOGO

16. nedjelja kroz godinu, C

Isus postupa s nama kao s učenicima koji uvijek iznova trebaju „utvrđivati gradivo“. Opet nas želi poučiti kako uravnotežiti potrebu za kruhom svagdanjim i potrebu za onim što nadilazi taj isti kruh.

Događaj nam je poznat. Isus je imao jedno ugodno mjesto za svoju dušu. U kući Marte i Marije (i brata im Lazara) imao je uvijek mogućnosti za predah i odmor nakon dugih pješčenja i propovijedanja od Galileje preko Samarije sve do Judeje. Eno ga kako leži za stolom (kako je onda bio običaj) i propovijeda (nije mogao a da na navješćuje radosne vijesti). Za stolom je. Gosti se i tumači sustolnicima Božju riječ. Marija sjedi do njegovih nogu i upija svaku riječ. Zaboravila je na sve oko sebe. Čak i na osnovnu pristojnost domaćice da gosta valja posluživati. Marta, naprotiv, očigledno poduzetnija i okretnija, veoma je zauzeta posluživanjem (uz Isusa je očito bilo i drugih gostiju). I onda se Marta žali Isusu na Mariju koja joj ne pomaže. Isus na njezino iznenađenje odgovara: „Marta, Marta! Brineš se i uznemiruješ za mnogo, a jedno je potrebno. Marija je uistinu izabrala bolji dio koji joj se neće oduzeti.“ No, baš lijepo, mogao bi netko primijetiti: nakon što je to izrekao, Isus se nastavio gostiti onim što mu je Marta poslužila. Mariju hvali, a iz Martinih se ruku gosti.

Kako shvatiti ove riječi? Ima onih koji su skloni povjerovati da valja živjeti isključivo od svake riječi što izlazi iz Božjih usta. Isus međutim želi reći da ne možemo sve vrijednosti staviti na istu razinu.

Pogledajmo. Isus prekorava Martu što se brine i uznemiruje za mnogo, a da je samo jedno doista potrebno. A za što se mi to brinemo i uznemirujemo. Evo. Koliko puta smo proveli besanu noć zbog plaće koja kasni, zbog kredita kojeg je teško otplaćivati, zbog automobila kojeg smo uništili u prometnoj nesreći, zbog neuspjeha u školi ili na poslu, zbog toga što nismo dobili baš određeno radno mjesto. Koliko briga zbog stana, automobila, zemljišta, poslova, dugova... Naravno, velike su to brige! Međutim, pogledajmo: dogodi se da čovjek u nekoj naizgled bezazlenoj nesreći ostane nepokretan ili općenito teški invalid i onda pomisli: Bože moj, kako li je nebitno sve ono zbog žega sam se ja toliko mučio. Sve bih to ja dao samo kad bih mogao opet ozdraviti. To je običan životni primjer iz kojeg je vidljivo kako lako ono što je čovjeku silno važno, odjedanput, preko noći, postane posve nebitno.

To je, naravno, samo primjer. Jer, ako se toliko brinemo zbog materijalnih probitaka, ne pada li nam na pamet da bismo se slično trebali brinuti i oko svog duhovnog rasta? Brinem li se ja doista da rastem u vjeri, nadi i ljubavi? U vjeri, da produbljujem svoju vjeru nedjeljnim bogoslužjem, proučavanjem svoje vjere? Svoju nadu ustrajnom molitvom? I iznad svega, nastojim li uz Božju pomoć usavršiti svoju ljubav prema Bogu i bližnjemu? Nastojim li barem upola oko onoga duhovnoga kao što nastojim oko svakodnevnoga? Pa ipak, duhovne vrijednosti su jedine koje ostaju. Upravo onako kako su stari znali reći: „Ne daj Bože duše izgubiti“ (a za drugo manje više).

Sve su naše brige prolazne, baš kao i ovaj naš život ovdje na zemlji. Dao Gospodin da svatko od nas doista teži za onim jedinim što je potrebno.

Zvonko Pažin